

Cái bóng

Ngày tôi còn bé. Tôi có một ấn tượng rất mạnh khi nhìn thấy một bức ảnh vẽ một chú bé nằm tòng teng trên một mảnh trăng lưỡi liềm giống như chiếc võng. Một tay chú cầm chiếc cần câu. Đầu cần móc một trái tim nhỏ bé. Tay kia chú co lại làm gối, một chân thõng xuống và chân kia co lại trên chiếc võng sáng ngời.

Vì một chân thò ra ngoài chiếc võng, nên tôi có cảm tưởng chiếc võng đang đong đưa. Mỗi nhịp võng, chú lại đánh rớt một trái tim son xuống phía dưới. Có lẽ chú đang vui, vì hình như chú đang cất tiếng hát, giọng hát trẻ thơ không có bài bản, vang vang trong đêm vắng, có lẽ chú nghĩ gì thì hát nấy, lời hát trong sáng phát ra từ tâm thức trẻ thơ của chú....

Đang cất cao tiếng hát. Bỗng dưng trong không gian có một tiếng gầm lớn làm rung chuyển cả những vì sao đang lấp lánh nghiêng tâm lắng nghe. Không gian rung động, các vì sao xôn xao, và mảnh trăng lưỡi liềm đang nâng đỡ chú cũng ngỡ ngàng ngưng lại....

Trên bầu trời bao la rộng lớn, bỗng xuất hiện một khuôn mặt giận dữ của một vị thần. Tiếng hát của chú đã làm ông thức giấc. Mặt ông đỏ rực lên như lửa vì giận, rồi chuyển thành xanh lè pha chút tím xẫm.. Hai con mắt mở to lộ hẳn ra ngoài. Râu tóc ông dựng đứng một màu hung hung như râu ngô. Hơi thở ông mới nóng làm sao, ông phì ra như một ống khói tàu có thể đốt hết mọi vật chung quanh ông....

Chú bé sợ quá hét lên một tiếng lớn rồi rơi tòm xuống dưới - nơi mà những trái tim chú đã đánh rơi trước đó - Chú rơi như một cánh lá, chiếc cần câu cũng vượt khỏi tay chú rơi theo, trái tim hóa ra muôn ngàn trái hỏa châu tỏa ra như pháo bông rơi là tả theo chú....

Chú cứ rơi... Một điều kỳ diệu là chú không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Chú thích thú khi thấy mình đang chao đảo trong không gian. Chú kêu lên một cách thích thú: "Ồ... tuyệt... thật tuyệt diệu!!!"

Có một vật gì rơi đổp lên đầu chú. Nhìn lại thì đó là một trái tim son... Chú cười lên khanh khách và đặt nó trên ngực mình. Lập tức, trái tim chui tọt vào lồng ngực. Ngay sau đó, chú không còn cảm thấy mình rơi nhẹ nhàng như cánh lá nữa. Ngược lại, chú bị rớt xuống với một vận tốc nhanh khủng khiếp. Nhanh tới độ chú có cảm tưởng không gian chung quanh chú đều đồng loạt mang vào đôi hia bảy dặm chạy vù vù qua tai.

Chú kêu lên một tiếng lớn. Đồng thời chú nhìn thấy khuôn mặt hung thần ác độc đang nhìn chú mỉm cười...

*

Bây giờ thỉnh thoảng nghĩ lại những chuyện tưởng tượng trẻ con ngày xưa. Tôi nhận ra được một điều rất hiển nhiên. Hình như những niềm vui, nỗi buồn, sự âu lo, những tai họa v..v.. đều là những điều mà ai cũng phải trải qua trong cuộc sống. Nó chính là "*cái bóng*" của tâm thức. Mà đã gọi là cái bóng thì nó chẳng rời ta bao giờ...

Người sửa: Chiêu Hoàng;

